

BIJ DE FONTEIN

LESSEN UIT JOHANNES 4

INHOUD

Voorwoord	3
Hoofdstuk 1 Waarom evangeliseren?	4
Hoofdstuk 2 Waar evangeliseren?	7
Hoofdstuk 3 Welke persoonlijke belemmeringen kunnen er zijn?	10
Hoofdstuk 4 Hoe begin je met evangeliseren?	13
Hoofdstuk 5 Welke tradities en gewoontes kunnen er in de weg staan?	16
Hoofdstuk 6 Hoe verloopt een gesprek?	19
Hoofdstuk 7 Wat is de kern van evangeliseren?	22
Hoofdstuk 8 Waarom is toerusting nodig?	25
Hoofdstuk 9 Welke verwachting hebben wij?	28
Hoofdstuk 10 Wat is belangrijk in het contact onderhouden?	31
Hoofdstuk 11 Wat is uiteindelijk het doel?	34

VOORWOORD

Beste lezer,

Overal om ons heen wonen mensen. We komen hen tegen op straat, in de winkel en op het werk. Velen van hen kennen God niet en hebben niet of nauwelijks over Hem gehoord. Mensen die leven in de duisternis en de schaduw van de dood. Dat is een aangrijpende werkelijkheid. Het stelt ons voor de vraag: wie gaat hen dat vertellen? En wie gaat hen laten zien en horen dat er licht en leven te vinden is in de Heere Jezus Christus?

De Bijbel geeft hier een duidelijk antwoord op. Christus opdracht aan iedere christen is: 'Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken' (Matt. 5:16).

Tegelijk kan deze opdracht de nodige vragen geven: hoe moet dat én waar én wanneer? Een begrijpelijke reactie die om bezinning vraagt en daar wil deze brochure bij helpen.

Vanuit Johannes 4 neem ik u mee om te ontdekken welk onderwijs de Heere Jezus geeft over evangelisatie in de dagelijkse praktijk van het leven. In elk hoofdstuk komt een stukje uit de geschiedenis van Jezus en de Samaritaanse vrouw aan de orde.

Er wordt steeds antwoord gegeven op drie vragen: Wat staat er? Wat betekent het? En: Wat kunnen wij hiervan leren? Het hoofdstuk wordt afgesloten met een voorbeeld uit de praktijk en vragen om (verder) over na te denken. Dit kan persoonlijk, maar ook in het gesprek met anderen (familie, vrienden, gemeenteleden). Dit maakt deze brochure daarom ook geschikt voor bijvoorbeeld een Bijbelstudiegroep.

Ik wens u van harte Gods zegen in de ontmoeting met uw naasten, met de wens dat ook in uw dorp of stad waar mag worden: 'En velen der Samaritanen uit die stad geloofden in Hem, om het woord der vrouw die getuigde'.

Houten, maart 2022

Jos Kardol

Voormalig veldwerker Utrecht Leidsche Rijn

EVANGELISATIE GEREFORMEERDE GEMEENTEN

1. WAAROM EVANGELISEREN?

Johannes 4:4

En Hij moest door Samaria gaan.

WAT STAAT ER?

De Heere Jezus is met Zijn discipelen onderweg door Samaria. Maar er staat één opvallend woordje tussen: 'moest'. Waarom staat dit er zo?

WAT BETEKENT HET?

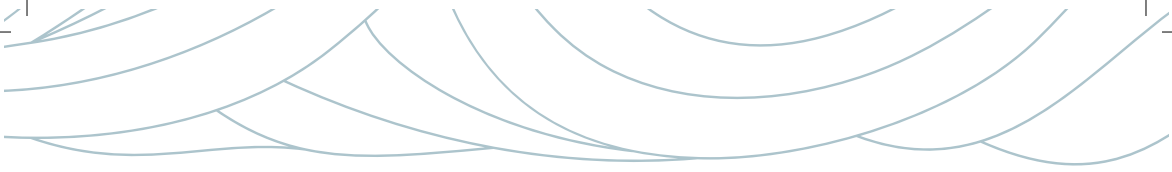
Dit woord *moeten* wijst niet op dwang. In de zin van: het is niet anders, het moet! Nee, integendeel. Het woord moeten wijst hier omhoog. Hier klinkt de wil van God. Hier klopt het hart van het Evangelie. Zoals de profeet Jesaja gesproken heeft: 'Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan' (Jes. 53:10b). Hier gaat de Zaligmaker gelukkig voort door Samaria. Waarom? Hij zoekt het verlorene. Daarvoor is Hij gekomen. En daarom gaat Hij door Samaria, want Hij moest naar Zijn Samaritaanse naasten toe!

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Allereerst: Evangelisatie begint bij God. Het is Zijn werk. God roept. God zoekt. God redt. Na de zondeval riep Hij Adam en Eva en deelde met hen de moederbelofte. Daarna riep Hij Noach om een ark te bouwen tot behoud. En die lijn wordt door God Zelf voortgezet bij Abram, waarmee Hij een verbond sloot. Zo lezen we dat God steeds opnieuw ingreep. Want Zijn Naam is HEERE, Hij is trouw aan Zijn verbond. Steeds lezen we immers: 'Ik zal...' en van daaruit... 'zij zullen'. Zo zullen ze komen uit alle volken om Zijn lof te verkondigen! God is in Zichzelf bewogen met deze verloren wereld: 'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe' (Joh. 3:16).

Dat is ook zichtbaar in het leven van Jezus als Hij door Samaria gaat. Het blijkt ook in het leven van Zijn discipelen. Dat kan ook niet anders. Als Paulus schrijft: 'Het Woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid' (Kol. 3:16), bedoelt hij daar ook mee: uw leven gaat op Hem lijken. Dan ontvang je iets van Zijn bewogenheid met en houding ten opzichte van andere mensen. Dan ga je niet (meer) om je burens heen, maar kijk je met andere ogen naar hen. Net zoals Jezus hier in Samaria.

God roept. God zoekt. God redt.

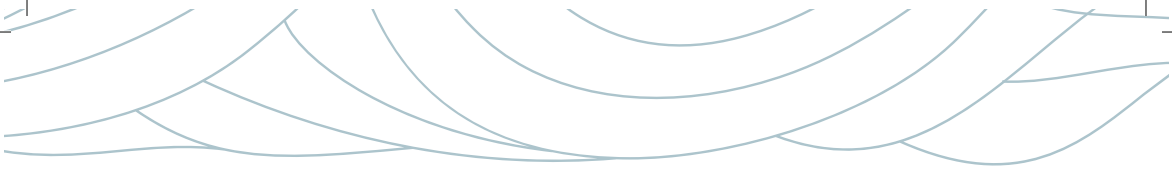
Jezus moest door Samaria gaan. En wij? Moest u misschien in die plaats, in die straat gaan wonen om daar deze onkerkelijke burens te ontmoeten? Zoeken wij, net als Jezus, ook onze burens op, zijn ze bij ons welkom? Moest u misschien daar werken, om een collega te leren kennen en iets delen over Gods genade voor verloren zondaren. Moest jij misschien die studie volgen om...? Moest u misschien naar die supermarkt, die kapper, die...; omdat...?

Maar we kunnen het ook omdraaien. Is het uw gebed: 'Heere waar wilt U dat ik vandaag heen ga? Waar wilt U dat ik ga wonen, ga werken?' Want uiteindelijk begint evangelisatie met gebed om Gods hulp en Zijn leiding in het leven. Net als bij Paulus, toen hij bad: 'Heere wat wilt U dat Ik doen zal...?' Dan is evangelisatie niet iets wat ook nog moet gebeuren, maar dan wordt het een onlosmakelijk onderdeel van ons leven, ons denken, ons bidden, ons handelen: een levenshouding! Uit de opzoekende liefde van de Heere volgt het verlangen om vrucht te dragen tot Zijn eer en tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

Zou het zo kunnen zijn dat de Heere u de weg naar een dorp, of een plek in de stad wijst, omdat u daar iemand moet ontmoeten? Zoals Christus deze Samaritaanse vrouw moest ontmoeten. Die meneer op dat bankje, die vrouw die haar hond uitlaat, die collega op het werk, een studiegenoot die je in de pauze spreekt of de eigenaar van het vakantiehuisje om juist met hem een gesprekje te hebben. Om hem, of haar te vertellen over Christus? Om zo een lichtend licht en een zoutend zout te zijn op de plek waar God wil dat we daar zijn. Geeft dat geen diepe vreugde in het leven? Christus had er alles voor over... en wij?

UIT DE PRAKTIJK

Het begint met een gebed voor mijn onbekende burens, soms elke dag. Voor mensen die ik ontmoet, maar die God niet kennen. Ik fiets elke dag naar mijn werk en kom hen tegen in de buurt. De één zeg ik gedag, met de volgende ontstaat een gesprekje. Zo leer ik wat mensen kennen. Het duurt even, maar na herhaaldelijk gedag zeggen, komt er herkenning en opening tot gesprek. Eerst gewoon over de dagelijkse dingen van het leven. Zo leer je de ander een beetje kennen. Zo ontstaat er vertrouwen en komt er gelegenheid om iets te delen over de Heere en Zijn dienst. Met Kerst besluit ik hun wat te geven. Een mandje met wat lekkers en een kaart met een kerstboodschap erbij.

GESPREKSVRAGEN

1. Denk na over de plek waar u nu woont.
Geloof u dat dit de plek is waar u moet wonen?
2. Heeft u contact met uw (onkerkelijke) buren?
Zo ja, hoe is dit contact ontstaan en hoe verloopt het contact?
Zijn er mogelijkheden om over de Heere te spreken?
Zo niet, hoe zou hier verandering in kunnen komen?
3. Wat is het verschil tussen evangeliseren zien als taak of als levenshouding?

2. WAAR EVANGELISEREN?

Johannes 4:6a

En aldaar was de fontein Jakobs

WAT STAAT ER?

Jezus reist door Samaria. En als Hij daar is, wat gaat Hij dan doen? Waar gaat Hij heen? We lezen in vers zes dat Jezus gaat zitten bij de fontein Jakobs.

WAT BETEKENT HET?

De fontein was een *ontmoetingsplek*. Een plek waar mensen naartoe gingen om water te halen, elkaar te ontmoeten, de laatste nieuwtjes te delen en uit te rusten. Een alledaagse plek dus. En juist dit is de plek waar Jezus contact maakt met iemand die Hij nooit eerder ontmoet had.

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

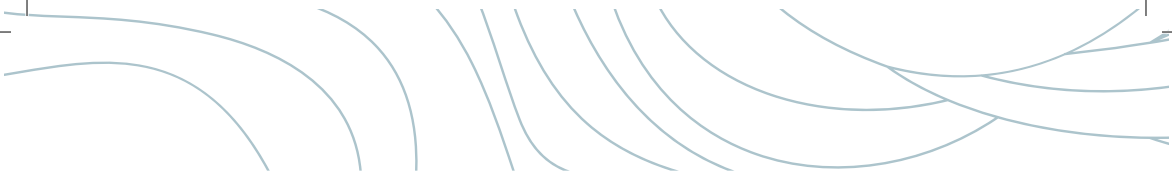
Misschien wel in de eerste plaats dit: evangeliseren kan altijd en overal en juist daar waar we 'gewoon' vaak naar toe gaan. De alledaagse plekken (fonteinplekken) waar we mensen tegenkomen, groeten én ook kunnen ontmoeten. Net zoals de Heere Jezus dat deed.

Welke 'fonteinplekken' bezoeken wij? Naar welke alledaagse gelegenheden gaan wij toe? En welke mogelijkheden zijn er op die plekken om onze naaste tegen te komen, gedag te zeggen en in gesprek met hen te gaan? Ook als we iemand nog niet kennen.

Het is goed om hierover na te denken – niet dat we altijd moeten evangeliseren, maar wel dat we er bewust van zijn én vooral ook openstaan voor de leiding van de Heere. Bijvoorbeeld als u naar de supermarkt gaat, of naast een (andere) moeder op een bankje zit, terwijl de kinderen aan het spelen zijn in de speeltuin of door het doen van vrijwilligerswerk in de wijk. Daar zijn waar mensen zijn, om hen te leren kennen, vertrouwen te winnen en biddend openingen verwachten om het Evangelie te delen.

Of om het anders te zeggen: wandelen zoals Christus gewandeld heeft. Als we het leven van Jezus overzien dan blijkt dat juist Hij in het alledaagse leven gelegenheden zocht om in contact met mensen te komen. Hij riep Levi en Petrus tijdens hun werk. Hij bezocht een zieke man in het ziekenhuis Bethesda. Met een bootje stak Hij het meer over om een bezeten man te bevrijden en er staat zelfs dat Hij de landsgrenzen overging voor de ontmoeting met

Welke 'fonteinplekken' bezoeken wij?

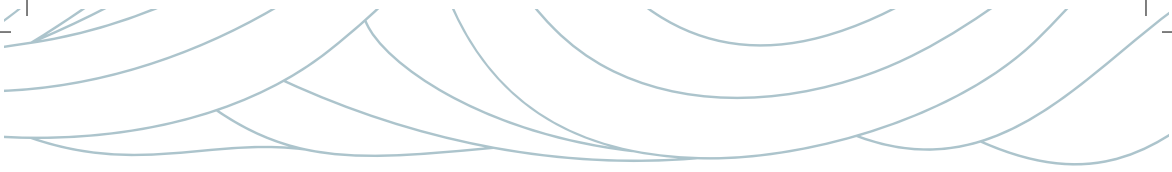

de Kananese vrouw. Ook ontving Hij Nicodemus thuis. Zelfs kinderen uit de buurt waren bij Hem welkom. Jezus keek niet naar achtergrond, afkomst, uiterlijk of wat dan ook. Nee, dat deden de farizeeërs in die dagen. Meer dan eens spraken zij hun ergenis uit over het leven van Jezus. Terwijl Jezus aan tafel zat bij Levi en vele andere zondaars en tollenaars maakte Jezus duidelijk waarvoor Hij gekomen was: 'Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet nodig, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering' (Matt. 9:12).

Kunnen we ook fonteinplekken creëren? Zoals Levi, na de ontmoeting met Jezus, de deur van zijn huis openzet en anderen uitnodigt om ook de Heere Jezus te ontmoeten. Is ons thuis ook een fonteinplek voor mensen? Is onze kerk een fonteinplek voor de wijk? Of woont u in een dorp met bijna alleen maar kerkgangers, waar evangelisatiewerk niet nodig lijkt? Dan kunnen we ook denken aan de dorpen en steden rondom ons, want de velden zijn wit om te oogsten. Laten we voor eenzamen een huisgezin zijn. Voor reizigers een herberg. Voor vreemdelingen een thuis. We kunnen op zoveel manieren in het alledaagse leven tot betekenis zijn voor de mensen om ons heen en naar tijd en gelegenheid getuigen van Christus die de Levensbron is. Laten we net als Christus bij de Fontein in gesprek gaan met onze naaste.

UIT DE PRAKTIJK (1)

Er hangt een slinger voor het raam bij de burens, een paar huizen verderop. 'Hoera, een zoon geboren'. We kennen hen niet, maar toch is dit een mooie gelegenheid om contact te leggen. Een kaartje met hartelijke felicitatie is gemakkelijk geschreven. Al snel volgt een uitnodiging om op kraamvisite te komen. En ook andersom hebben we de deur van ons huis opengezet. Daarnaast heeft dit gezinnetje een plek in ons gebed gekregen. We hopen op en zien uit naar openingen om het Evangelie met hen te kunnen delen.

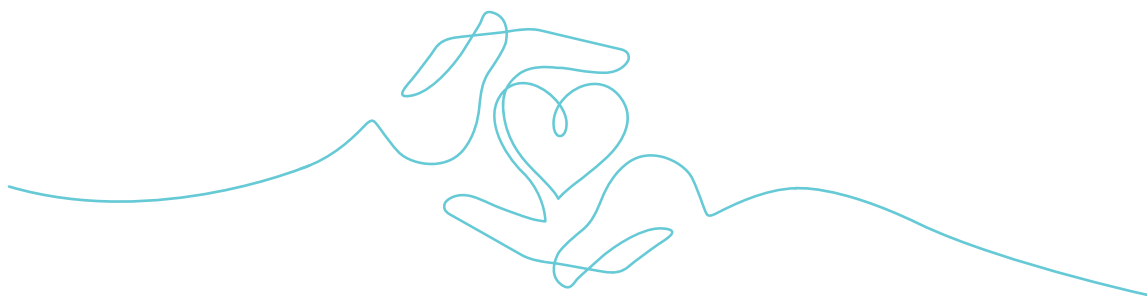

UIT DE PRAKTIJK (2)

Hij komt voor zijn huiswerk. Thuis lukt het niet. In de Hoeksteen ervaart hij een stille plek om samen met anderen te kunnen leren en opdrachten te maken. Een fonteinplek. Met de seculiere school waarmee we dit huiswerkuur opgestart hebben is afgesproken dat we geen 'godsdienstige' dingen gaan doen, zoals bidden en Bijbellezen. Maar als jongeren vragen stellen, dan mogen we zeker antwoord geven. En dat gebeurt, er is genoeg aanleiding voor. Een Bijbeltekst op de muur, een boekje over God in de kast. 'Meneer, wat gelooft u nu eigenlijk? Ik heb weleens gehoord dat...'

GESPREKSVRAGEN

- 1a. Welke fonteinplekken bezoekt u in het alledaagse leven?
- 1b. Welke mogelijkheden zijn er om in contact te komen met mensen op fonteinplekken in uw leven?
2. Hoe kunt u van uw huis of kerkelijke gemeente een fonteinplek maken?

3. WELKE PERSOONLIJKE

BELEMMERINGEN KUNNEN ER ZIJN?

Johannes 4:6b

Jezus dan vermoeid zijnde van de reis

WAT STAAT ER?

Jezus is gaan zitten bij de fontein Jakobs. Waarom? Ook dat kunnen we lezen in vers vier: 'Jezus dan *vermoeid* zijnde van de reis.' Deze woorden zeggen iets over Zijn omstandigheden.

WAT BETEKENT HET?

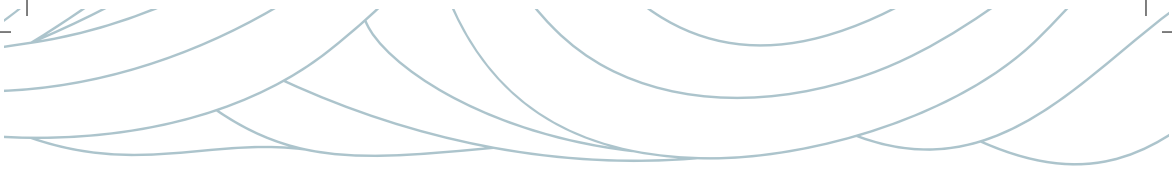
Jezus is vermoeid. Het laat zien dat Hij niet alleen God is, maar ook mens. Daarom kan Hij ook medelijden hebben met onze zwakheden. Daarbij kunnen we zeggen dat, menselijk gezien, de omstandigheden van Jezus niet direct positief waren voor een evangelisatiegesprek. Als mens heeft Hij rust nodig. Maar juist in deze omstandigheden vindt er een bijzondere ontmoeting plaats. Jezus wend zijn hoofd niet af. Hij denkt niet: nu even niet. Nee, Hij begint een gesprek. Later in het hoofdstuk maakt Hij duidelijk waarom: Zijn spijzen is om te doen de wil van Zijn Vader.

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Ons hele leven is een reis. En wat kunnen we vermoeid zijn vanwege alles wat ons bezighoudt en waar we druk mee zijn. En dan ook nog evangeliseren...? Ja, 'evangeliseren' kan van alles bij ons oproepen. Evangeliseren - als levenshouding - zit niet in ons bloed, past niet bij ons (oude) vlees en hoeveel bezwaren kunnen er niet leven. De reactie 'ja-maar' is ons niet vreemd. Denk aan bezwaren als: 'Ik voel mij ongeschikt' of 'Ik durf niet'. Eerlijker is misschien: 'Ik wil niet'. Hoe moet ik beginnen? Welk antwoord geef ik op moeilijke vragen? Soms kunnen we ook gewoon druk bezet zijn met de dingen van alle dag, onze dagelijkse levensreis: studie, werk, gezin, kerk... en dat we daardoor het behoud van onze naaste uit het oog verliezen. Of ons inderdaad letterlijk moe voelen en denken: nu niet. Iedereen zal zo zijn eigen 'rijtje' hebben. Maar de vraag is: wat doet u hiermee?

Jezus ging bij de fontein zitten. Misschien is dat wel de eerste en belangrijkste les. Met onze gedachten en bezwaren neerknielen bij de Fontein van het Leven. Want de diepste oorzaak is onze zondige, egoïstische natuur. Maar wie aan Zijn voeten getrokken wordt en rust ontvangt, krijgt (weer) oog voor zijn naasten. Voor dat wat er echt toe doet in dit leven.

Doet aan de gehele wapenrusting God

Het heeft geen zin om bezwaarde gedachtes of omstandigheden te onderdrukken, erachter te verschuilen of er niets mee te doen. En daardoor voorbij te leven aan onze naasten, maar ook aan de opdracht van de Heere. Nee, laten we het onder ogen zien en het in gebed bij de Heere brengen. Laten we eerlijk vertellen, belijden, wat er in het hart leeft en vragen om kracht, moed, vrijmoedigheid en de hulp van Gods Geest. Zoals Christus gezegd heeft: 'Zonder Mij kunt gij niets doen' (Joh. 15:5b). Ja, zonder Hem zijn we goddeloos, reddeloos en vruchteloos. Juist daarom moeten we de toevlucht leren nemen tot de Fontein des Levens, voordat we andere fonteinplekken bezoeken om mensen te ontmoeten en met hen te spreken over het levende water.

In de tweede plaats is het belangrijk om Gods Woord te openen en te gebruiken (in de geestelijke strijd). Zoals Paulus schrijft: 'Doet aan de gehele wapenrusting Gods' (Ef. 6:11). De Heere schenkt het schild des geloofs die we, in Zijn Naam en door Zijn genade, mogen opheffen. De Heere schenkt het zwaard van Zijn Woord, die we in Zijn kracht mogen gebruiken. Wat betekent dit concreet?

ALS U DE GEDACHTE HEEFT:

Ik ben moe...

Ik durf niet...

Ik kan het niet...

Ik weet niet wat ik moet zeggen...

Ik denk dat niemand erop zit te wachten...

Ik moet al zoveel...

STAAT ER GESCHREVEN:

Hij geeft de moede krachten - Jes. 40: 29a

Vrees niet, Ik ben met ulieden - Jes 41: 10a

Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde
- Matt. 28:18b

Die het aan wijsheid ontbreekt,
dat hij het van God begere - Jak. 1:5a

Er is niemand die God zoekt,
ook niet tot één toe - Rom 3:11b

Ik ben gevonden van degenen die
naar Mij niet zochten - Jes. 65:1m

Wandel zoals Christus gewandeld heeft
- 1 Joh. 2:6

Geloof dan Zijn heil en troostrijk woord, verhardt u niet, maar laat u – ook in de christelijke levenswandel tot een getuigenis – leiden. Opdat het ook onze spijs zal zijn om de wil van God te doen. En zo ons vermoeide hart en bezwaarde geest in Zijn hand leggen en openstaan voor de leiding van de Heere. Dan kunnen onverwachte ontmoetingen – ook op vermoeide momenten – het hart sterken en nieuwe kracht geven, tot Zijn eer en uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

UIT DE PRAKTIJK

Ik loop door Leidsche Rijn, moedeloos en met opzien om ook maar iemand aan te spreken. Zal ik teruggaan? Zal ik vandaag maar geen fonteinplek bezoeken?

Ik bid: 'Heere, help, U weet wat er in mijn hart leeft.' Ik loop door, op weg naar een bezoeker van de Hoeksteen. Na een hartelijke begroeting zit ik in de woonkamer met een kopje thee. Dit duurt maar even, want hij zegt: 'Zou je mee willen gaan naar de buurvrouw?' Ik ken haar niet, maar knik direct instemmend. Een paar tellen later zitten we bij haar in de woonkamer. We maken kennis met elkaar, waarna ze al snel zegt: 'Eigenlijk moet ik u wat vertellen: Vanmorgen werd ik wakker en dacht, ik moet de Bijbel gaan lezen. Vreemd, want ik heb al lang niet meer in de Bijbel gelezen.' Ik vraag haar wat ze heeft gelezen. 'Psalm 147' antwoordt ze. 'En', is mijn volgende vraag: 'heeft u het begrepen?'

Er volgt een heel gesprek over de Bijbel. Ze stelt de ene na de andere vraag.

Waarna ze tot slot zegt: 'Opmerkelijk eigenlijk, vanmorgen dacht ik - na lange tijd - ik moet uit de Bijbel lezen en nog dezelfde dag staat er iemand voor de deur die uitleg komt geven...'

Enkele weken later is deze vrouw gestorven. Haar buurman heeft haar dood gevonden in haar woonkamer...

GESPREKSVRAGEN

1. Welke veranderingen zien we bij de discipelen in het brengen van het evangelie? Wat moesten zij vooral leren tijdens de omwandeling van de Heere Jezus op aarde?
2. Welke veranderingen, bezwaren herkent u bij uzelf?
3. Wat kunt u met deze veranderingen, bezwaren doen?

4. HOE BEGIN JE MET EVANGELISEREN?

Johannes 4:7

Jezus zeide tot haar: 'Geef Mij te drinken.'

WAT STAAT ER?

Vermoeid zit Jezus bij de fontein. Ondertussen zijn de discipelen eten gaan halen. Het was rond twaalf uur, op het heetst van de dag. En dan gebeurt er iets. Er komt een vrouw uit Samaria om water te putten. Jezus ziet haar en vraagt: 'Geef Mij te drinken.'

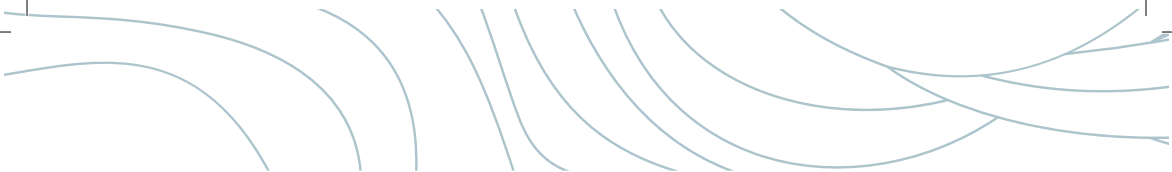
WAT BETEKENT HET?

De betekenis van de tekst is eenvoudig: Jezus zoekt het contact met Zijn 'onbekende' naaste. Met als doel om het Evangelie te delen. Maar wat valt op? Hoe begint Hij het gesprek? Hij stelt een vraag met betrekking tot de dagelijkse omstandigheden: 'Geef Mij te drinken.'

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Als eerste ontdekken we dat Jezus omziet naar Zijn naaste. Ongeacht haar afkomst en achtergrond. Waarschijnlijk had deze vrouw niet zo'n beste reputatie. De reden waarom ze op het heetst van de dag water gaat putten, staat er niet. Misschien dat ze niemand wil ontmoeten. Hoe dan ook: God heeft dit zo bestuurd. God de Vader leidt Zijn Zoon naar deze waterput (hoofdstuk 1) en brengt tegelijk deze vrouw in contact met Zijn Zoon. Zo kruisen hun wegen elkaar. En dat doet God nog steeds. Naar Zijn welbehagen. Zien wij zo ook de ontmoetingen met onze naaste? En zien we het diepere doel daarachter? Én: gaan we het contact aan, ook als het lijkt alsof de ander er misschien niet op zit te wachten?

Jezus begint het contact door te vragen om water. Hij wil dus niet direct wat geven, maar eerst wil Hij ontvangen! Hij laat hiermee Zijn mensheid zien. Maar nog meer: Hij verheft zich niet boven deze vrouw, maar stelt Zich juist afhankelijk, nederig op. Dat is het tweede wat we kunnen leren. Ons past nederigheid. Naast de ander staan. Én ervoor openstaan om ook iets van die ander te ontvangen. Of zijn we alleen maar uit op geven...? Realiseren we ons dat de hand van geven altijd hoger is dan de hand van ontvangen? Het geheim van echt kunnen geven is een levenshouding van ontvangen. En hoe kunnen we ontvangen? Door vragen te stellen, nieuwsgierig te zijn en zo de ander echt te leren kennen en weten hoe die in het leven staat. Oprecht geïnteresseerd zijn. Zoeken we echt de verbinding met de ander? Jezus wel en Hij doet dat door aan te sluiten bij de omstandigheden van dat moment.

Want Jezus en deze vrouw hadden iets gemeenschappelijks: beide hebben water nodig. Dat is het derde wat we kunnen leren: aansluiten bij de omstandigheden. Jezus begint niet over het doel van Zijn komst op aarde. Waarom? Er is een basis van relatie en vertrouwen nodig, ook in een evangelisatiegesprek. En vanuit deze basis kan het gesprek vervolgd worden en de Bijbelse boodschap gedeeld worden. Zoals Jezus dat ook doet. Want pas later in dit gesprek gaat Hij het Evangelie delen. Want Jezus weet dat er eerst nog stenen weggeraapt moeten worden (haar denkbeeld over de plek van aanbidding bijvoorbeeld). En ook de ploegschaar moet nog door haar hart (de ontmaskering dat ze vijf mannen heeft gehad en de man die ze nu heeft, haar man niet is). Pas dan is er ruimte voor het Zaad van het Evangelie (Ik ben het!). Soms gebeurt dat in één gesprek (zoals hier), soms gaat dat in een lang proces van terugkerende ontmoetingen met mensen. Laten we ook dat beseffen.

Tot slot. Het is leerzaam om in de Evangeliën te ontdekken dat Jezus op verschillende manieren mensen opzoekt en contact maakt. Bij Levi bijvoorbeeld lezen we dat Jezus heel direct roept: 'Volg Mij.' Daaruit blijkt dat niet één manier het beste is. Het gaat er veel meer om dat we ons laten leiden door de Heere. Dan is ook hierin de bede noodzakelijk: 'Wat wilt U dat ik doen zal? Hoe wilt U dat ik contact maak? Wat wilt U dat ik zeg of vraag?'

Daarbij kan het wel helpend zijn om handreikingen te geven voor beginvragen. Denk hierbij aan:

- Bent u bekend met de Bijbel?
- Wat is uw levensdoel?
- Waar denkt u dat alles vandaan komt in deze wereld?
- Wat zegt Kerst of Pasen u?

Ook vragen van mensen aan u kunnen een mooie gelegenheid zijn om het Evangelie te delen. Zoals: 'Wat heeft u in het weekend gedaan?' of 'wat doet u in het dagelijkse leven?' Realiseren we ons dat juist ook zulke vragen gelegenheid bieden iets te zeggen over het christelijke leven? Want daar is alles -als het goed is- toch van doortrokken?

Tot Zijn eer en uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

UIT DE PRAKTIJK

Het is zaterdagmorgen, de zaterdag tussen Goede Vrijdag en Pasen in. Samen met andere vrijwilligers gaan we de straat op met het thema 'Leven!'.

In de winkelstraat lopen mensen voorbij. De één geef je een folder, voor de ander bid je en op de volgende stap je af. Terwijl de echo van een vorige ontmoeting nog door het oor suist: 'het geloof is een utopie!!'

Een jonge vrouw blijft staan. Ze schrikt enigszins op de vraag wat Pasen voor haar betekent. Ze vertelt: 'Eigenlijk weet ik best waar Pasen over gaat. Vroeger ging ik naar de kerk, ik ben er mee opgevoed. Nu betekent het niets meer voor mij, ik heb alles losgelaten.' Ik vraag haar waarom. Er komt een heel verhaal. Samengevat: christenen praten vroom, maar doen niet vroom. Ze zijn schijnheilig.

Een spiegel voor ons. Teleurgesteld in mensen, maar zou ze ook teleurgesteld zijn in God? We spreken erover. Over de God van de Bijbel Die Zijn Zoon gegeven heeft, tot behoud, tot redding! Dat is immers de boodschap van Pasen!

Aan het eind van het gesprek zegt ze: 'Opmerkelijk deze ontmoeting, 'zomaar' onverwachts, niet op gerekend, terwijl ik aan het winkelen ben.'

Ik kijk haar aan en zeg: 'Tja, misschien dat jij de kerk, de Bijbel, God hebt losgelaten' maar dat God jou niet heeft losgelaten... Je bent gedoopt, toch?'

GESPREKSVRAGEN

1. Wat kunt u leren van Jezus in het hoe Hij contact maakt met de mensen die Hij opzocht of die naar Hem toe kwamen? Denk bijvoorbeeld aan: Nicodemus, Levi, Zacheüs, de Kananese vrouw, de Samaritaanse vrouw?
2. Welke omstandigheden in uw dagelijkse leven kunnen aanleiding zijn om een gesprek te beginnen met uw naaste?
3. Bedenk een aantal openingsvragen waarmee u het gesprek met uw naaste kunt beginnen.

5. WELKE TRADITIES EN GEWOONTEN KUNNEN ER IN DE WEG STAAN?

Johannes 4:9

Hoe begeert Gij, die een Jood zijt, van mij te drinken, die een Samaritaanse vrouw ben?

WAT STAAT ER?

Jezus heeft contact gelegd met de Samaritaanse vrouw door eenvoudig om water te vragen. Hoe reageert de vrouw hierop? Haar antwoord volgt direct: 'Hoe begeert Gij, die een Jood zijt, van mij te drinken, die een Samaritaanse vrouw ben?'

WAT BETEKENT HET?

De reactie van deze vrouw is veelzeggend. Uit haar antwoord blijkt dat Jezus iets doet wat zeer ongewoon was:

1. Het was niet gewoon dat een Jood met een *Samaritaan* contact zocht.
2. Het was niet gewoon dat een Joodse man met een Samaritaanse vrouw sprak.

Beide gebruiken waren diep geworteld in de cultuur van die tijd. We gaan nu voorbij aan de geschiedenis hiervan. Waar het nu omgaat is dat elke Jood (en ook elke Samaritaan) hiermee was opgevoed. Het zat verweven in hun aard. Dit blijkt uit meerdere geschiedenissen in de Bijbel, zoals bijvoorbeeld de gelijkenis van Jezus over de barmhartige Samaritaan. Hier anders over denken en anders mee omgaan riep weerstand op. Dit houdt Jezus echter niet tegen. Belangrijk genoeg dus om verder over na te denken.

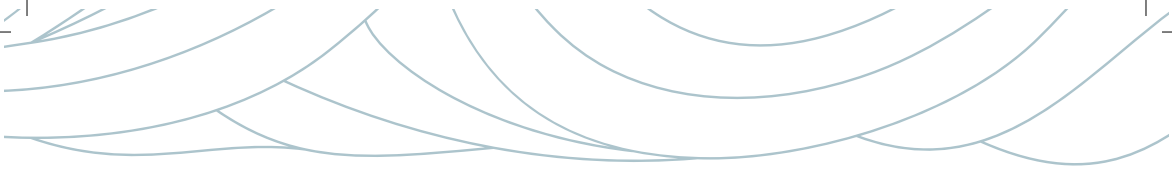
WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Jezus houdt ons een spiegel voor. Hij laat de diepte van Gods Wet zien: God liefhebben boven alles (en Hij moest door Samaria gaan) en je naaste als jezelf (Hij heeft de zaligheid van deze verloren Samaritaan op het oog). En Jezus hoort niet alleen naar Gods wet, Hij leeft ook naar de wet. Ook als dit dus tegen gangbare gewoonten inging.

Stel de volgende vragen eerlijk aan uzelf:

1. Wie zien wij als onze naaste?
2. Hoe denken wij over onze naaste?
3. Hoe spreken wij over onze naaste?
4. Hoe gaan wij om met onze naaste?

'Ga heen en doe gij desgelijks'

Is in onze daden merkbaar en onze woorden hoorbaar dat wij onze naaste liefhebben, zoals Jezus hen liefhad? Welk antwoord geven onze burens op de vraag over ons: hebben zij u lief? Ja, juist ook die burens die niet naar de kerk gaan. Of die collega die altijd vloekt. Of de mensen 'uit de stad' die zich anders kleden, anders gedragen en anders spreken? Die... 'Samaritanen'. We kunnen op twee manieren met onze naaste omgaan. Jezus stelt dit heel scherp in de gelijkenis over de barmhartige Samaritaan. Of we kijken op hen neer en gaan met een boog om hen heen, zoals de priester en de leviet. We denken niet aan hen. Hun eeuwige ondergang boeit ons niets. Of we lijken op de barmhartige Samaritaan. Van hem lezen wij: Hij staat stil. Hij bukt. Hij verzorgt. Hij draagt. Hij deelt. Hierin is de Samaritaan een voorbeeld voor de Jood en ook voor ons!

Tegelijk laat Jezus in deze gelijkenis ook doorklinken Wie Hij is en waarvoor Hij gekomen is: niet om te zoeken rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering (Matt. 9:13). Christus is dé Barmhartige! Als we daar iets van kennen, kan het niet anders of ons hart gaat uit naar al onze naasten en zoeken we hen te behouden. Ook als dat tegen de gewoonte ingaat. Gods genadewerk schenkt een juist zicht op wie onze naasten zijn en hoe Hij wil dat we met hen omgaan: eerlijk en oprecht.

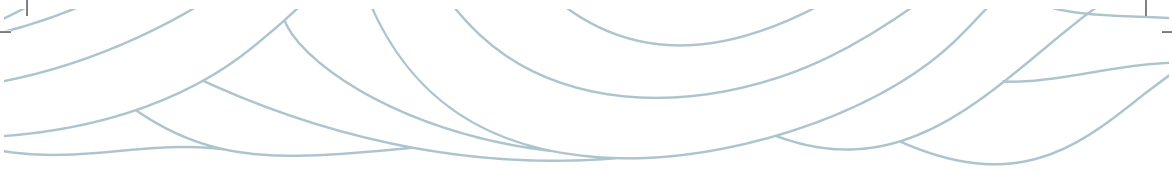
Hierbij is het goed om niet alleen naar het persoonlijke leven te kijken, maar ook breder. Hoe ligt het in onze kerkelijke gemeente? Welke tradities en gewoonten staan er mogelijk in de weg als het gaat over het contact met onze naaste?

Ook hierbij kan een aantal vragen behulpzaam zijn:

1. Is onze kerk naar binnen of naar buiten gericht? Waaruit blijkt dat?
2. Zoeken we als kerk naar mogelijkheden om onze naasten te bereiken?
3. Zijn in onze kerk 'Samaritanen' welkom? Hoe is dat merkbaar? Mag de hoer, de zondaar en de tollenaar naast ons in de bank zitten?

Onlangs hoorde ik het volgende:

De kerk zat vol. Kinderen, jongeren en ouderen luisterden naar een preek over de barmhartige Samaritaan. De boodschap was aan het hart gelegd, de toepassing ontbrak niet. De kerk ging uit. De hal stroomde leeg. Buiten voor de ingang zat een vrouw op een muurtje. Ze leek wat aangeschoten, verloren in de drank. Niemand uit de kerk stond stil. Iedereen liep langs haar heen. Terwijl kort daarvoor de woorden van Jezus geklonken hadden: 'Ga heen en doe gij desgelijks' (Luk. 10:37).

Misschien zegt u na deze vragen aan uzelf gesteld te hebben: 'Ik wil wel, maar ik durf niet'. Onbekendheid, (mensen)vrees, schaamte enz. Er kunnen zoveel blokkades zijn. Maar juist dat vraagt tot slot ook gebed en verootmoediging: 'Heere, help! Heere, leer! Och, schonk Gij mij de hulp van Uwe Geest.'

UIT DE PRAKTIJK

De buurvrouw heeft Carla overgehaald om ook een keer naar de Hoeksteen te komen. Eigenlijk wil ze niet. De Hoeksteen is van christenen. En aan christenen en de kerk heeft ze een hekel. Nee, dit vertelde ze niet de eerste keer. Pas later, toen ze een aantal keer geweest was en ze na de creaochtend bleef mee-lunchen. Het moment dat ook de Bijbel opengaat en we een gebed doen. Ze geloofde daar allemaal niet in, zo zei ze.

'Jullie weten het beter en zijn beter', was haar volgende opmerking. 'Ik niet, je moest eens weten wat ik allemaal heb gedaan, dan zou je nu niet met mij praten. En het verbaast me trouwens dat ik hier ook naar toe mag komen. Dat had ik dan toch niet verwacht. Jullie praten toch niet met ons soort mensen?'

'Nee, wat je leest in de Bijbel, daar snap ik niets van. Voor jullie is dat misschien gesneden koek, met de paplepel ingegoten, maar voor mij...'

Toch blijft ze komen, omdat de deur ook voor haar openstaat. Steeds weer mogen we haar iets vertellen over Gods genade voor zondaren.

GESPREKSVRAGEN

1. Wie is volgens de Bijbel uw naaste?
2. Wat leert de Bijbel over de omgang met onze naaste?
3. Hoe gaat u om met uw naaste?
4. Wat moet er mogelijk in ons persoonlijke en/of kerkelijke leven veranderen t.o.v. onze naaste?

6. HOE VERLOOPT EEN GESPREK?

Johannes 4:10

Indien gij de Gave Gods kendet, en Wie Hij is Die tot u zegt...

WAT STAAT ER?

Jezus is in contact met een Samaritaanse vrouw. De vrouw heeft gereageerd op Zijn vraag. En zo is er een gesprek begonnen. Maar welke kant zal dit gesprek uitgaan? Hoe gaat Jezus nu verder? Hij zegt: 'Indien gij de Gave Gods kendet, en wie Hij is Die tot u zegt: 'Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zou u levend water gegeven hebben.' Een opmerkelijk antwoord, waarna er een boeiend en betekenisvol gesprek volgt.

WAT BETEKENT HET?

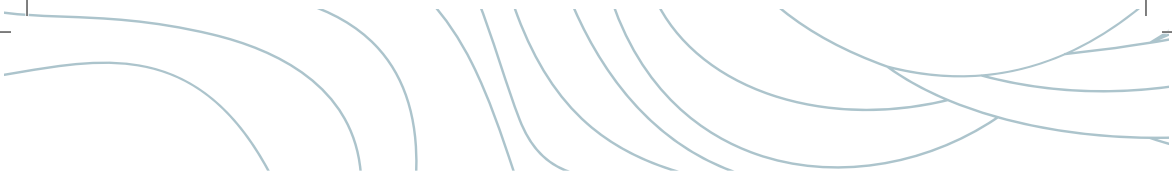
Het antwoord van Jezus geeft te denken. Deze vrouw heeft geen idee Wie Jezus is. Ze ziet alleen een vermoeide Joodse man, die dorst heeft. Maar dat Hij haar om hulp vraagt begrijpt ze niet. En juist dit wekt nieuwsgierigheid op, vandaar ook haar reactie: 'Hoe begeert Gij (...)?' Jezus ziet deze vraag niet als een bedreiging, maar als een mogelijkheid om te evangeliseren. En dit doet Hij op een opvallende manier. Hij maakt niet direct Zichzelf bekend, maar geeft wel een antwoord die haar aan het denken zet. En dat doet Jezus steeds. Als je goed let op dit gesprek (vers 10 tot 26) valt een aantal dingen op: Jezus maakt nieuwsgierig, Hij zet aan het denken, Hij wekt verlangen op en onmaskert haar. Om tot slot Zichzelf bekend te maken.

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Elke ontmoeting en elk gesprek verloopt anders. Laat dat helder zijn. Evangelisatiegesprekken zijn niet maakbaar. Er bestaat niet zoiets als 'het juiste evangelisatiegesprek'. Toch is daarmee niet alles gezegd. Want we mogen wel in de spiegel kijken en bijvoorbeeld vanuit dit gesprek ontdekken hoe Jezus in gesprek is met deze vrouw. Twee dingen komen hierin duidelijk naar voren:

1. ZIJN HOUDING

Jezus is in gesprek met haar. Het is een dialoog en geen monoloog. Hij luistert goed naar wat zij vraagt en opmerkt. *Luisteren* en *doorvragen* is allereerst belangrijk. Waarom? Daardoor leer je de ander kennen. Dat blijkt ook hier, want gaandeweg ontdek je wie deze vrouw is, hoe zij denkt en wat haar (religieuze) achtergrond is. En dat helpt om de ander te kunnen *begrijpen* en *vertrouwen* te *krijgen* om vervolgens ook een boodschap mee te kunnen geven die ertoe doet. En dat zie je ook bij Jezus.

Enerzijds zoekt Hij *aansluiting* bij wat haar bezighoudt en anderzijds zet Hij haar op een eenvoudige manier aan het *denken* en laat Hij de *waarheid* klinken.

Opvallend daarbij is dat Jezus *niet gaat 'preken'*, eerder *legt Hij (subtiel) de vinger bij de diepe wond*, leegheid en zondigheid van haar leven en *wekt tegelijk verlangen* op naar de Bron van het leven. Daarbij gaat Jezus *niet in discussie*. Zoals blijkt uit Zijn reactie op de vraag wat nu de juiste plek is om te bidden. De verleiding is groot hier op door te gaan. Vanuit het Oude Testament zou hierop ook grond voor zijn, maar Jezus doet dat niet. In plaats daarvan *richt Hij zich op de kern*: het gaat om het *hoe*, om het *hart* van het gebed.

Ook geeft Jezus niet op alles antwoord. De vraag: 'Zijt Gij meerder dan onze vader Jakob (...)' laat Hij bijvoorbeeld links liggen door juist te blijven bij het gesprek over het levende water. En ondanks dat deze vrouw het niet direct begrijpt, *houd Jezus vol*. Ook komen er *verrassende elementen* naar voren. Als de vrouw bijvoorbeeld zegt: 'Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet moet komen om te putten,' antwoordt Jezus: 'Ga heen, roep uw man en kom hier.' Het is niet voor niets dat Jezus dit zegt. Duidelijk heeft Hij in dit gesprek over 'water' een geestelijke bedoeling.

2. ZIJN DOEL

Jezus wil deze vrouw *ontmaskeren*. Hij wil deze vrouw laten zien: jouw gedachten komen niet overeen met Gods gedachten. De bron waarmee jij je leegheid probeert te vervullen, zal je nooit verzadigen. Jezus komt in dit gesprek bij het kernprobleem van haar leven, haar verlorenheid. Ze mist de gemeenschap, de liefde van God. En dat gemis kan door niets en niemand anders vervuld worden dan door God Zelf. Echter hier ligt de haper, de breuk. De vrouw komt langzamerhand tot het inzicht dat ze niet zomaar met iemand spreekt. Daardoor krijgt het gesprek een wending. En dat brengt de Zaligmaker tot de openbaring van Zichzelf: 'Ik ben het! De Messias, de van God Beloofde.' Daarvoor is Hij ook gekomen. Om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. En dat is ook Zijn doel in dit gesprek. Het gesprek kenmerkt zich door: zaligmaken!

Laat dat ook ons doel zijn: mensen leren kennen, hen ontmaskeren in hun verlorenheid en heenwijzen naar Christus. En dan geldt ook hierin: zonder Mij kunt gij niets doen. Juist ook in het gesprek hebben we de leiding van Gods Geest nodig. Hij is het immers alleen die de harten kent en levens vernieuwd.

'Zonder Mij kunt gij niets doen'

UIT DE PRAKTIJK

Tijdens een vliegreis naar Hongarije zit ik naast een echtpaar uit Engeland. Al snel raken we in gesprek. Ik vraag hun naar het doel van hun reis. Ze gaan op vakantie. Dat doen ze vaker, want ze zijn met pensioen. Verder vullen ze hun tijd met golfen en brengen hun tijd met familie en vrienden door. De vrouw vraagt ook naar mijn dagelijkse invulling. Zo komen we bij de Bijbel terecht. De man, die al die tijd uit het raampje had gekeken, draait zich onverwachts om. Met grote, spottende ogen kijkt hij mij aan en zegt: 'Geloof jij dat er een God is Die de aarde in zes dagen geschapen heeft?'

Even is het stil, bedreiging of mogelijkheid, flitst het door mij heen. In stilte bid ik: Heere, help! Dan zeg ik: 'Ja, dat geloof ik, het staat geschreven in het Woord van God.' Lachend draait hij zich weer om. Het gesprek lijkt te stranden. Tot de vrouw nieuwsgierig vragen gaat stellen. Zo leer ik haar een beetje kennen. Een Bijbel heeft ze nog nooit gelezen, laat staan erin verdiept. Dood is voor haar dood. De vliegreis van twee en half uur is zo om. Een fonteinplek in de lucht. Een ontmoeting met gaandeweg ruimte om te getuigen van de God Die leeft, het einde wat komt, maar ook van de mogelijkheid van zalig worden in Jezus Christus.

Na de landing moeten we afscheid nemen. De man loopt met een honend lachje weg, de vrouw kijkt mij echter aan en zegt: 'Deze vliegreis zal ik niet snel vergeten...' Biddend staar je hen na.

GESPREKSVRAGEN

1. Welke belangrijke punten komen er in dit hoofdstuk naar voren m.b.t. het gesprek met onze onkerkelijke naaste?
2. Kunt u een voorbeeld noemen van een gesprek wat u gehad heeft? Hoe verliep dit gesprek, en wat heeft u ervan geleerd?

7. WAT IS DE KERN VAN EVANGELISEREN?

Johannes 4:26

Jezus zeide tot haar: 'Ik ben het, Die met u spreek.'

WAT STAAT ER?

Jezus is in gesprek met een Samaritaanse vrouw. Vragen zijn gesteld, reacties zijn gegeven en het gesprek eindigt met de woorden van Jezus: 'Ik ben het, Die met u spreek.' Op datzelfde moment komen de discipelen bij Jezus en verlaat deze vrouw de waterput.

WAT BETEKENT HET?

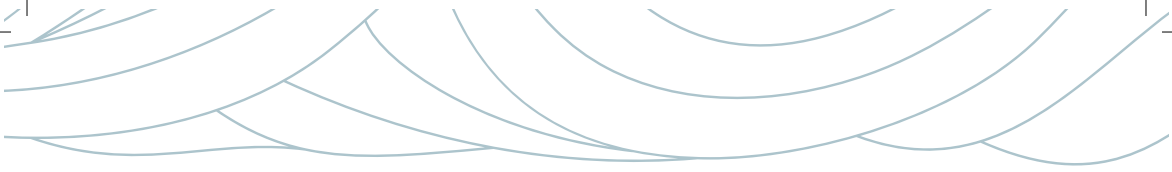
In de vorige hoofdstukken hebben we geschreven over de aanleiding en het verloop van het gesprek. Nu zijn we gekomen bij het slot van het gesprek en dát is tegelijk ook de kern van deze hele ontmoeting. Want op het moment dat deze vrouw zegt: 'ik weet dat de Messias komt (...)' maakt Jezus Zichzelf bekend: 'Ik ben het.' En dat brengt ons bij het hart van het evangelisatiewerk: de openbaring van God door Jezus Christus in het leven van een zondig mens. In het vorige hoofdstuk hebben we dat al even aangestipt, in dit hoofdstuk gaan we daar verder op door. Want uit het vervolg van het Bijbelgedeelte blijkt dat déze ontdekking haar leven voorgoed verandert. Deze vrouw kent een leven vóór de ontmoeting met Jezus én een leven na de ontmoeting met Jezus.

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Allereerst plaatst dit ons voor de vraag: hebben wij ook een ontmoeting met Christus gehad in de verlorenheid van ons bestaan? En als tweede komt hierin de vraag tot ons: staat bij elke ontmoeting die wij met anderen hebben Christus centraal? Is het ons verlangen, ons uitzien dat Hij tot openbaring komt en de eer krijgt in het leven van mensen?

Waarom? Daar is maar één antwoord op: buiten Jezus is er geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Met andere woorden: alles buiten Hem en los van Hem is nutteloos, doelloos en waardeloos. Calvin schrijft dit al in zijn commentaar bij hoofdstuk 2 van het boek Genesis: 'Laten wij bedenken, dat, als wij ons van Christus afscheiden, voor ons niets dan de dood overblijft.'

En daarom benadrukt Paulus in al zijn brieven aan de gelovigen het belang van een godzalige levenswandel: 'Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen; En wandelt in de liefde, gelijkwerwijs ook Christus ons liefgehad heeft en Zichzelven voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode, tot een welriekenden reuk' (Ef. 5: 1-2). Wat Johannes samenvat in één van zijn brieven: 'Maar die zegt dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen gelijk Hij (dat is Christus) gewandeld heeft (1 Joh. 2:6). Waarover Jezus óók gespro-

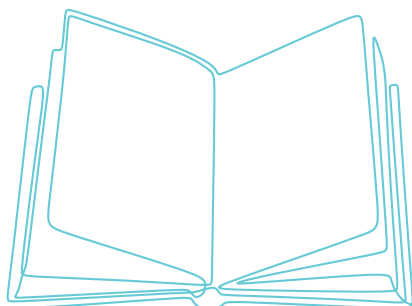

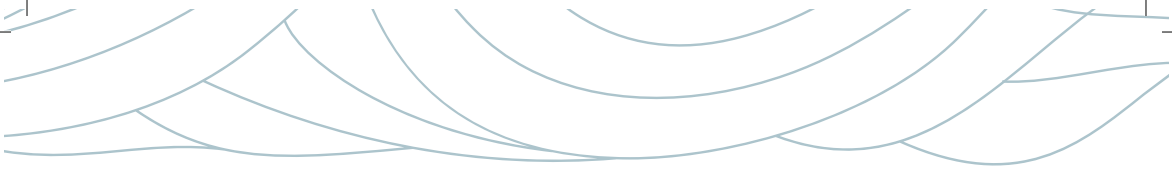
ken heeft: 'Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijke' (Matt. 5:16). En dat is wat Jezus hier ook doet. Hij laat Zijn licht schijnen (Hij Zelf is hét Licht) in het zondige leven van deze vrouw.

Dat is dus de kern van het evangeliseren: christelijke/godzalige levenswandel in woorden en daden. Dit vraagt niet zozeer veroordelen, bekritisieren, discussiëren en theologiseren, maar veel meer in blijdschap, eenvoudigheid, eerlijkheid en oprechtheid onze levensweg gaan. En dat onze daden in overeenstemming zijn met onze woorden. Ja, het vraagt een leven uit Hem en mét Hem! En daarin is tegelijk deze 'publieke' vrouw voor ons tot voorbeeld. Want direct nadat haar leven is blootgelegd en Christus Zichzelf heeft geopenbaard gaat zij getuigen! Ze vraagt zich niet af: mag dat wel, kan dat wel enz. Nee, ze is vol van de ontmoeting met de Zaligmaker.

Laten we niet blijven hangen in of schuilen achter de bezwaren en onmogelijkheden van onze kant, maar biddend zoeken naar de mogelijkheden van Zijn kant. Hij heeft immers tegen de discipelen gezegd: 'Mij is gegeven *alle macht* in de hemel en op aarde' (Matt. 28:18). Met de boodschap daarbij dat Hij een zaligmakend Woord heeft voor alle volken en daaraan is een belofte toegevoegd dat Hij ook *alle dagen* met hen zou zijn. Vreest dan niet!

En dan tot slot: ja, hier is onderwijs en toerusting voor nodig. Want, misschien wel net als wij, keken de discipelen met verbazing naar wat zij Jezus zagen doen. Dat was helemaal nieuw voor hen. Meer hierover lees je in het volgende hoofdstuk.

UIT DE PRAKTIJK

Ik ben net begonnen met het lezen van de Bijbel als er een vrouw de Hoeksteen binnenkomt. Ik heb haar al een paar keer gezien en uitgenodigd. Nu is ze er. Ze gaat zitten bij de andere twee bezoekers en luistert naar het gedeelte uit de Bijbel. Daarna ontstaat een gesprek. Of ze wel eens van Jezus heeft gehoord? 'Ja hoor', antwoordt ze en vervolgt 'Een goed Mens was Hij, waar we allemaal van kunnen leren. Maar er zijn meer goede mensen geweest, grote voorbeelden uit de geschiedenis en zo wil ik ook worden.' Een van de andere bezoeker reageert: 'Weet je dat Jezus meer is dan een goed Mens, dat Hij de Zoon van God is?' Er valt een stilte. De vrouw staat op, schuift haar bakje koffie opzij en zegt: 'Als jullie dat geloven, ga ik weer...' Ik probeer het gesprek nog te vervolgen, maar dat mag niet meer baten. De kern van het Evangelie blokkeert het gesprek. En toch... wij weten niet welke uitwerking het later nog kan hebben. Gods Geest verbreekt immers elke weerstand en vijandschap. We kijken haar biddend na.

GESPREKSVRAGEN

1. Wat staat centraal in ons leven?
2. Wat staat centraal als wij onze naasten ontmoeten?

8. WAAROM IS TOERUSTING NODIG?

Johannes 4:32

Maar Hij zeide tot hen: Ik heb een spijze om te eten, die gij niet weet.

WAT STAAT ER?

Jezus heeft Zichzelf bekend gemaakt aan de Samaritaanse vrouw: 'Ik ben het, Die met u spreek. Op datzelfde moment komen de discipelen terug. Verbaasd zien ze dat Jezus met een vrouw spreekt, maar zeggen niets. De vrouw verlaat de waterput en keert terug naar het dorp. De discipelen willen dat Jezus gaat eten. 'Ze baden Hem.' Maar Jezus antwoordt: 'Ik heb een spijze om te eten, die gij niet weet.' Opnieuw verbazing bij de discipelen. Ze vragen aan elkaar: 'Heeft iemand anders Hem eten gebracht?' Dan gaat Jezus hen onderwijs geven. De discipelen ontvangen toerusting.

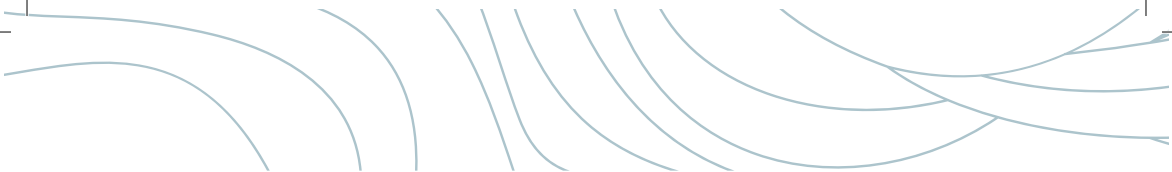
WAT BETEKENT HET?

In deze geschiedenis ontdekken we twee dingen: Jezus vernieuwt het leven van een Samaritaanse vrouw, maar Hij vernieuwt ook het inzicht van Zijn discipelen. En dat is iets wat vaker gebeurt in de Evangeliën. Steeds weer krijgen de discipelen onderwijs van Jezus. Zo worden ze door Hem toegerust in de taak om uit te gaan in deze wereld met de boodschap van zonde en genade. Het blijkt dat de discipelen heel veel nog niet weten en begrijpen, maar Jezus leert hen steeds weer nieuwe dingen, juist ook als het gaat over evangeliseren. Iets wat onlosmakelijk hoort bij het leven als christen.

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Je merkt bij de discipelen tot twee keer toe verwarring. Eerst zien ze Jezus praten met een vrouw (wat in die cultuur en die tijd ongewoon was). Daarna zegt Jezus: Ik heb een spijze om te eten, die gij niet weet. Jezus doet dingen en Jezus zegt dingen die voor hen anders en nieuw zijn. Dat kan ook voor ons gelden: dat we dingen horen, dingen lezen bijvoorbeeld in deze artikelen serie die verwarring oproepen en vragen geven. *Evangeliseren, geldt dat ook voor mij? Zou dat echt, maar hoe dan?*

Steeds weer krijgen de discipelen
onderwijs van Jezus.

Jezus legt uit wat Hij bedoelt: 'Mijn spijs is dat Ik doe den wil Desgenen Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng. Zegt gijlieden niet: Het zijn nog vier maanden, en dan komt de oogst? Zie, Ik zeg u: Heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alrede wit om te oogsten. (...)'

In dit onderwijs gaat het om twee kernzaken:

1. Wat of wie bepaalt de invulling van ons leven? Eigen wil of Gods wil?
2. Hoe kijken we naar de wereld om ons heen? Zien we de velden die wit zijn om te oogsten?

Met deze woorden ontvangen de discipelen toerusting. Aan de vrouw maakt Jezus Zichzelf bekend. Aan de discipelen maakt Jezus de wil van Zijn Vader bekend. En Jezus was gekomen om die wil te doen en te volbrengen. Vervolgens wijst Jezus de discipelen op de grote oogst. 'Kijk eens om jullie heen...!' Zo hadden de discipelen nog niet eerder door Samaria gelopen, als ze er al een keer geweest waren...

Dit onderwijs van Jezus was toen nodig in het leven van de discipelen, maar is ook vandaag nodig. De discipelen moesten met een andere blik naar de wereld om hen heen leren kijken. Een Bijbelse blik. De discipelen moesten zich afvragen: wat is mijn spijs en wiens wil volbreng ik? Mijn eigen wil, of de wil van God? Hoe ga ik om met mijn naaste? Zou ik ook in gesprek gegaan zijn met die Samaritaanse vrouw of...? En is Christus ook gekomen voor de inwoners van Sichar? Als dat zo is, wat betekent dat voor mij en het doen van Gods wil? Het is belangrijk dat wij over die vragen nadenken en daarin ook toerusting ontvangen. Concreet kan dan aan het volgende gedacht worden:

1. **VOUW** uw handen en bidt om onderwijs over evangeliseren wanneer u Gods Woord leest.
2. **VERDIEP** u in lectuur waarin Bijbelse en praktische handreikingen geboden worden over evangelisatie.
3. **VRAAG** andere christenen hoe zij hier over denken en mee omgaan.
4. **VOLG** (samen met gemeenteleden) een (verdiepings-)cursus m.b.t. evangelisatie. Op evgg.nl vindt u hierover meer informatie.

Het is goed en waardevol om meer te horen en te lezen over het bereiken van onze naaste, tot hun behoud en de verheerlijking van Gods Naam. Het was Christus doel om de wil van Zijn Vader te doen en die te volbrengen. De discipelen moesten leren om ook in die weg te gaan en zo navolgers van Christus zijn. Zou dat ook niet voor ons gelden?

Kijk eens om u heen. Zijn de velden niet wit om te oogsten? Wat is ons antwoord hierop? Laat het in elk geval ons gebed zijn: *Neem mijn leven, laat het, Heer', toegewijd zijn aan Uw eer. Maak mijn uren en mijn tijd, tot Uw lof en dienst bereid.*

UIT DE PRAKTIJK

In de ontmoeting met mensen op straat kom ik regelmatig in aanraking met moslims. Meestal staan ze wel open voor een gesprek. Godsdienstige gesprekken is hen niet vreemd. Tijdens deze gesprekken merk ik echter dat ik kennis mis. Kennis van de Islamitische cultuur en hun manier van denken en leven. Het woord genade heeft bijvoorbeeld een heel andere betekenis in de Islam dan zoals wij het woord genade vanuit de Bijbel kennen. Daarom heb ik een cursus gevolgd gericht op 'Evangeliseren onder moslims.' Erg leerzaam en helpend.

GESPREKSVRAGEN

1. Welk onderwijs gaf de Heere Jezus aan Zijn discipelen?
2. Wat zou dit onderwijs voor u betekenen?

9. WELKE VERWACHTING HEBBEN WIJ?

Johannes 4:39

*En velen der Samaritanen uit die stad geloofden in Hem,
om het woord der vrouw die getuigde: (...)*

WAT STAAT ER?

Jezus geeft Zijn discipelen onderwijs. Zojuist klonk er: Zie, Ik zeg u: Heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alrede wit om te oogsten.

Ondertussen gebeurt er verderop iets wonderlijks. De vrouw is weggegaan. Haar watervat staat nog bij de Jakobsbron. Leeg achtergelaten, omdat deze vrouw nu vol is van iets, of beter gezegd, iemand anders. Haar mond vloeit daarvan over, zwijgen kan ze niet. Tegen de mensen in de stad vertelt ze over de ontmoeting met Jezus, een Mens, Die haar alles gezegd had wat ze gedaan heeft. En in verwondering roept ze vragend uit: *Is Deze niet de Christus?* Hierdoor komt er een beweging op gang. Vele Samaritanen haasten zich naar de Jakobsbron, om de Levensbron te ontmoeten. De discipelen zien letterlijk de oogst op hen afkomen. Ze zijn getuigen van een opwekking in de stad Sichar, vanwege één ontmoeting. Want er staat: velen geloofden in Hem, om het woord der vrouw die getuigde: (...)

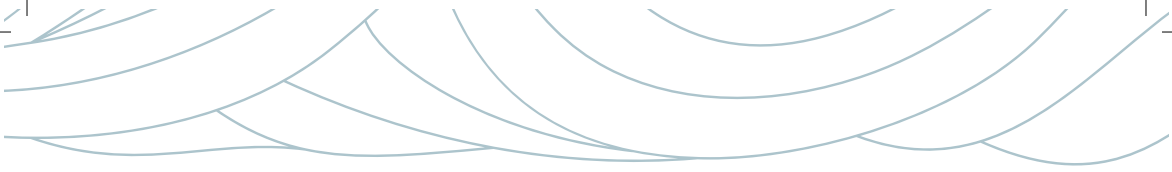
WAT BETEKENT HET?

Het zou al wonderlijk genoeg zijn als deze geschiedenis eindigt met de bekering van deze Samaritaanse vrouw en het onderwijs dat de discipelen krijgen. Want het is groot als er één iemand tot geloof komt. Maar daar blijft het niet bij. Deze ene ontmoeting blijkt het begin te zijn van een grote ommekeer in het leven van vele Samaritanen.

Wie had dat kunnen denken? Wie had dat *verwacht*?

Toch gebeurt het. De discipelen kijken stil en misschien wel met open mond toe. En Johannes schrijft het later in verwondering op. Een klein begin groeit uit tot iets groots. Het zaad van Gods Woord brengt vrucht voort. Niet alleen in het leven van deze vrouw, maar juist ook door haar getuigenis in het leven van vele anderen. Wat ze zelf ontvangen had, gunt ze anderen ook, niet pas na jaren, maar direct. In het heden.

Waar één ontmoeting,
één gesprek niet toe kan leiden!

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

De lessen buitelen over elkaar heen, maar in dit artikel gaat het vooral over de vraag: Wat is onze verwachting? Jezus ontmoet één vrouw. Hij spreekt met haar. Zij wordt ontmaskerd in haar ellendige, lege bestaan. Vervolgens maakt Christus Zichzelf bekend als de beloofde Zaligmaker. En daarna gaat deze vrouw weg.

Zo kan het gaan. We ontmoeten mensen, we spreken met hen, we delen Gods Woord. Soms een enkele zin, soms een heel gesprek. Soms meerdere keren. En dan...?

Vaak weten we niet hoe het verder gaat. Maar laat deze geschiedenis ons bemoedigen. Waar één ontmoeting, één gesprek niet toe kan leiden! Het gaat hier om evangeliseren met verwachting! Getuigen met hoop. Het gaat om biddend uitzien naar Gods werk in het leven van onze naaste. Zoals een boer zijn akker bezaait, met de verwachting dat over een tijd een rijpe en volle oogst wordt binnengehaald.

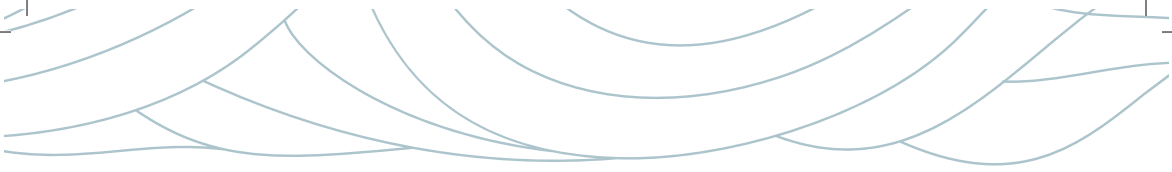
Zo mogen we uitgaan in deze wereld. Juist die ene ontmoeting met uw buurvrouw, collega of onverwachte kerkbezoeker kan het begin zijn van een grote oogst, van veel vrucht. Tot eer van Hem.

Johannes vat dat kernachtig samen: En velen der Samaritanen geloofden in Hem, om het woord der vrouw die getuigde. Laten we niet gering en te min denken over getuige zijn. Het is Bijbels en het is een middel in Gods hand, dat blijkt duidelijk uit deze geschiedenis. De Heere is het waard om van Hem te getuigen én velen van onze naaste kunnen er door gewonnen worden. Zouden we hun dat niet gunnen?

Om het woord der vrouw, geloofden velen in Jezus. Deze vrouw had verwachting. En wij? Deze vrouw kon niet zwijgen. En wij? Zou Johannes ook van ons kunnen opschrijven: om het woord van ... geloofden velen in Jezus?

Nee, het gaat niet om ons, om wat wij doen en over ons opgeschreven wordt. Nee, niets van dat alles. Ook dat kunnen we leren uit deze geschiedenis, maar dat komt in het volgende hoofdstuk aan de orde. Nu gaat het eerst om de opdracht om echt stil te staan bij wat deze vrouw doet en welke rijke uitwerking dat heeft in het leven van vele anderen.

De weg naar de Levensbron staat nog open, voor ons en onze naaste. Laat iedereen het toch horen: 'Komt, ziet een Mens Die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus?' Opdat velen tot geloof in Hem zullen komen. Het zou kunnen leiden tot een opwekking in uw huis, straat, dorp of stad. Dat Christus aanbeden wordt, én God weer verheerlijkt wordt. Dat mensen gaan vragen naar Zijn wil. En hun lege harten vervuld worden met het water des levens, om niet! Wat zal dat heerlijk wezen. En wie ziet daar nu niet naar uit?!

Laat dat toch onze hoop en verwachting zijn, in een verder ondergaande wereld! 'Want (...) het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan!' (Jes. 53:10b).

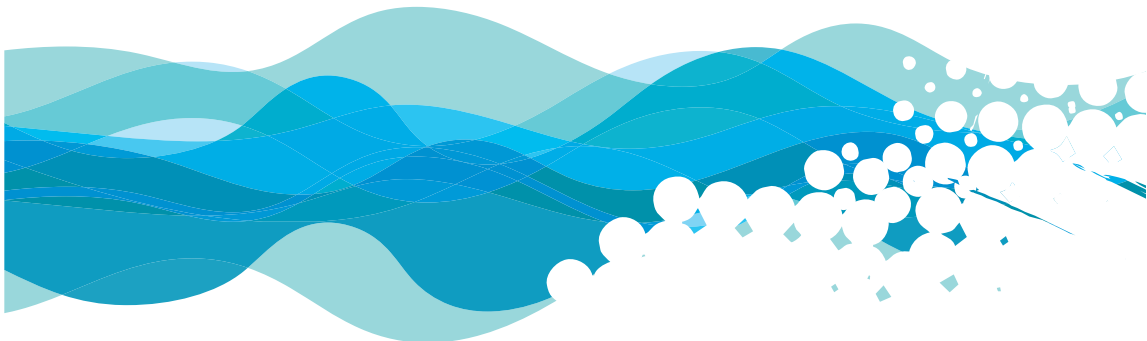
UIT DE PRAKTIJK

Het bereiken van tieners is niet eenvoudig. Toch zijn er mogelijkheden. Het idee is geopperd om een huttdorp te bouwen. Maar zullen er wel tieners komen? Uitnodigingen worden verspreid, pallets, hamers en spijkers geregeld en vooral heeft het een plek in het gebed.

De eerste dag breekt aan. Acht tieners hebben zich aangemeld. Daar zijn we al heel blij mee. En terwijl er getimmerd en gebouwd wordt, komen er nog meer jongeren aan. De hamerslagen werken uitnodigend. We eindigen het huttdorp met een grote groep, die ook allemaal het verhaal van de wijze en dwaze bouwer horen. Het gebed blijft over: 'Heere zegent U Uw Woord in het hart van deze jongeren!'

GESPREKSVRAGEN

1. Wat kunnen wij leren van deze Samaritaanse vrouw?
2. Welke verwachting hebben wij m.b.t. evangelisatie en de zaligheid van zondaren?

10. WAT IS BELANGRIJK IN HET CONTACT ONDERHOUDEN?

Johannes 4:40b

En Hij bleef aldaar twee dagen...

WAT STAAT ER?

Vele Samaritanen zijn tot Jezus gekomen. De aanleiding hiervoor was het getuigenis van de vrouw: Hij heeft mij alles gezegd, wat ik gedaan heb. En dan komt er een verzoek. De gelovige Samaritanen vragen aan Jezus: 'blijf bij ons!'

Wat is het antwoord van Jezus? Hij was onderweg van Judea naar Galilea. Dat was het plan. Toch blijft Jezus nog twee dagen in Sichar. Dat is de wil van Zijn Vader.

En wat doet Hij die twee dagen? Dat legt de tekst daarna uit: 'En er geloofden er veel meer om Zijns words wil.' Jezus laat twee dagen Gods Woord klinken.

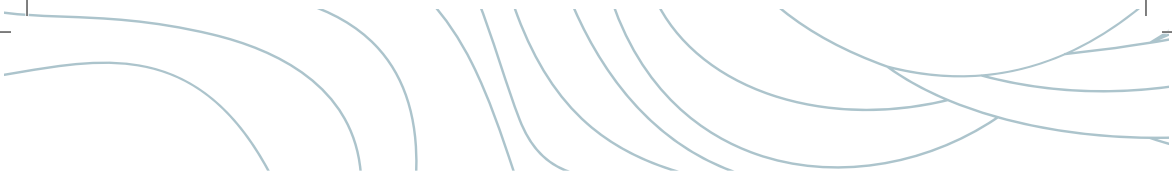
WAT BETEKENT HET?

De gebeurtenis in Sichar is er één van onverwachte wendingen. Het begint al bij de reis van Judea naar Galilea. Jezus gaat door Samaria. Dat deed (bijna) geen Jood. Vervolgens gaat Hij in gesprek met een Samaritaanse vrouw. Ook daar dacht een Jood niet aan. Niet lang daarna galmt de Naam van Christus door de straten van Sichar en keren vele Samaritanen zich tot Hem. En alsof dat nog niet genoeg stof tot verwondering geeft, blijft Jezus ook nog twee dagen in Sichar om met deze mensen de Woorden van God te delen.

Jezus neemt de tijd. Jezus geeft Zijn aandacht aan deze mensen. Jezus laat in Zijn daden zien wat Hij kort daarvoor gezegd heeft: 'Mijn spijze is dat Ik doe de wil van Mijn hemelse Vader.' Het lijkt Jezus ook niet te overkomen. Eerder is Hij er op voorbereid. Met mensen in gesprek gaan. Relatie opbouwen. Vertrouwen winnen. Confronteren. Ontmaskeren. Zichzelf bekendmaken. En contact blijven onderhouden, onderwijs blijven geven. Waar mogelijk en voor zolang nodig. Hij blijft twee dagen, daarna reist Hij verder.

En als Jezus straks op de Olijfberg staat en tegen Zijn discipelen zegt: 'Gaat dan heen, onderwijst al de volken...' dan bedoelt Hij onder andere dit: Ga doen wat Ik deed in Sichar. Jullie hebben het met eigen ogen gezien. Jullie zijn er getuigen van geweest.

'Gaat dan heen, onderwijst al de volken...'

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Dit stukje tekst werpt licht op drie zaken:

1. Niet alleen contact aangaan, maar ook contact onderhouden
2. Niet alleen getuigen, maar ook onderwijzen.
3. Niet alleen opzoeken, maar ook ontvangen

Contact onderhouden

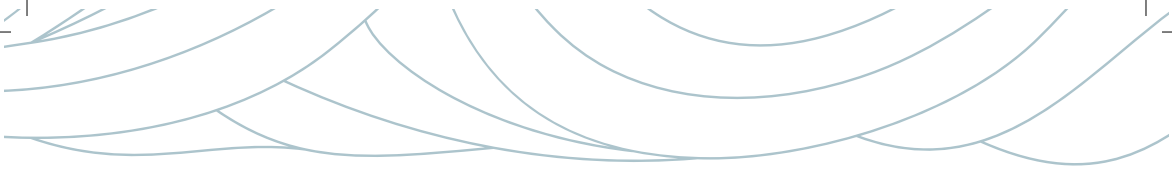
Het is waardevol om biddend contacten aan te gaan met onze burens, mensen uit de wijk of collega's. Juist dat schept mogelijkheden om te komen tot gesprekken over de Bijbel en het geloof. Wanneer deze contacten er zijn, is het belangrijk om deze contacten ook te onderhouden. Zeker als er interesse is voor het Woord. Neem de tijd voor hen. Geef hun aandacht. Nodig mensen uit. Bezoek mensen. Leef mee. Bidt voor hen. Dat vraagt misschien andere keuzes in ons leven, onze agenda. Maar de Heere is het zo waard en zielen kunnen erdoor gewonnen worden.

Onderwijzen

Wanneer er (goed) contact met mensen is, kan er gezocht worden naar mogelijkheden om in ontmoetingen vooral Gods Woord te delen. Probeer samen de Bijbel te lezen. Een geschikt hulpmiddel hiervoor is bijvoorbeeld het Bijbelstudieboekje over Abraham. Deze uitgave van EVGG is speciaal gemaakt voor het lezen van de Bijbel met een onkerkelijk persoon. Juist het Woord van God is een kracht van God tot zaligheid. Ook kan er vanuit de kerkelijke gemeente nagedacht worden over het opzetten van een basiscursus: 'Leer de Bijbel kennen.' Nodig mensen ook uit voor een kerkdienst of verenigingsavond.

Ontvangen

Wanneer we Gods Woord delen en van Hem getuigen, mogen we ook hoop hebben en er naar uitzien dat mensen tot geloof komen. Dat ze bij Christus willen horen en meer van Hem willen weten. Net zoals de mensen in Sichar. Dat ze meer onderwijs willen krijgen en lid willen worden van een christelijke gemeente. Als mensen inderdaad deze vragen gaan stellen, mag ons dat wél verwonderen, maar niet overrompelen!

Het is belangrijk hierop voorbereid te zijn. Er moet als het ware een 'rode loper' klaarliggen voor mensen van buiten de kerk. Denk hierbij praktisch aan:

- Informatie: zorg voor duidelijke uitleg over het gemeenteleven: kerkdiensten, verenigingen, Bijbelstudie en catechese. Wat houdt het in? Wat is het doel? En vooral ook de vraag: hoe kan iemand van buitenaf lid worden? Wat is daarvoor nodig? En wat vraagt dit van ons?
- Omgang: Hou rekening met én accepteer dat mensen van buitenaf met veel (voor ons vertrouwde) zaken niet bekend zijn. Sta open voor hun vragen, hun opmerkingen etc. Wees geduldig en liefdevol, toon begrip. Ga met hen om, zoals Christus met Zijn discipelen omging. Bidt om leiding en wijsheid. Zorg dat er contactpersonen zijn die met mensen van buitenaf op willen trekken.

Laat het voor ons geen bedreiging, maar een uitzien zijn! En dat het ook in onze gemeente waar mag worden: 'En er geloofden er veel meer om Zijns woords wil.' Dat strekt tot Zijn eer.

UIT DE PRAKTIJK

Het begint met het bieden van praktische hulp aan een vrouw met zorgen in haar leven. Van de Bijbel moet ze eigenlijk niets weten. Toch ontstaat er gaandeweg vertrouwen. Ze vindt het fijn als iemand komt voorlezen. Het begint met alledaagse verhalen, totdat op een dag de mogelijkheid ontstaat (lees: gegeven wordt) om verhalen uit de Bijbel voor te lezen. Verhalen die indruk maken, aan het denken zetten, zelfs zo dat ze regelmatig belt, omdat ze een vraag heeft over het gedeelte wat gelezen is. Dat kenmerkt de waarde van langer contact. Het vraagt tijd, maar het is het waard. Zeker als we bedenken hoeveel mensen jaren onderwijs krijgen vanuit Gods Woord op zondag en doordeweeks.

GESPREKSVRAGEN

1. Welke invulling kunnen we geven aan het onderhouden van contacten met onkerkelijken?
2. Hoe kan onze christelijke gemeente voorbereid zijn op de komst van onkerkelijken?

11. WAT IS UITEINDELIJK HET DOEL?

Johannes 4:42

En zeiden tot de vrouw: Wij geloven niet meer om uws zeggens wil; want wijzelfven hebben Hem gehoord (...).

WAT STAAT ER?

Twee dagen is Jezus in Sichar gebleven. Twee dagen heeft Hij de woorden van God gesproken. En dan klinkt er een opmerkelijk getuigenis uit de mond van vele Samaritanen. Ze zeggen tegen de vrouw die als eerste Jezus ontmoet had: 'Wij geloven niet meer om uws zeggens wil; want wijzelfven hebben Hem gehoord, en weten, dat Deze waarlijk is de Christus, de Zaligmaker der wereld.'

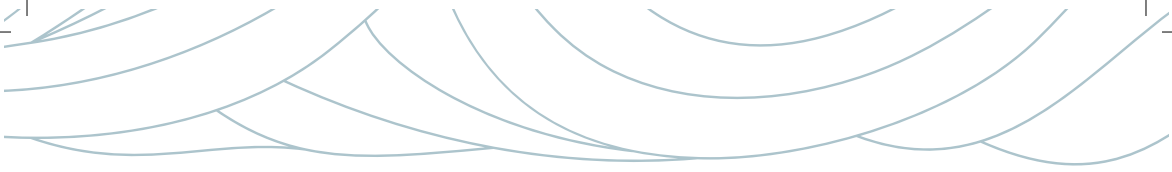
WAT BETEKENT HET?

Wat is er in twee dagen tijd veel gebeurd in Sichar. Jezus brak daar de sleur van de dag. Vermoeid zat Hij bij de waterput. Een vrouw kwam nietsvermoedend water halen. Met levend water keerde ze terug, want Jezus had haar hart ontmaskerd én Zijn hart voor haar geopend. De discipelen waren in verwarring, maar kregen (aanschouwelijk) onderwijs over het doen van Gods wil en het binnenhalen van de Pinksteroogst. Algauw liep het hele dorp leeg op het getuigenis van de vrouw. En velen van hen werden vervuld met de genade van God. Twee dagen kregen de Samaritanen onderwijs over God en Christus. Tot slot volgt er een rijke belijdenis. Eéntje waarin je het werk van Gods Geest proeft, want Hij wil maar één ding: Christus verhogen en Zijn Naam verheerlijken. En dat gebeurt hier. Want er geloofden er veel meer om Zijns words wil.

WAT KUNNEN WIJ HIERVAN LEREN?

Deze rijke belijdenis leert ons: het getuigenis van de vrouw verdwijnt naar de achtergrond én de woorden van God komen op de voorgrond. En zo was deze vrouw wél het middel in Gods hand, maar niet het doel.

**'dat Deze waarlijk is de Christus,
de Zaligmaker der wereld'**

En dat is de belangrijkste les van dit laatste hoofdstuk. God is het doel: Zijn Naam, Zijn Koninkrijk, Zijn eer.

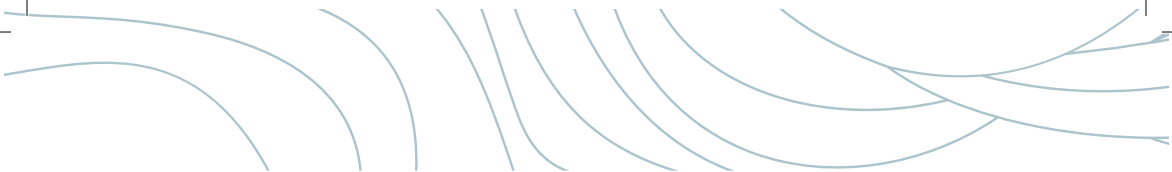
Ja, de Heere vraagt van ons om biddend Zijn wil te doen en te getuigen van Zijn werk (in ons leven), maar altijd met het doel dat andere mensen over God horen én gaan vragen naar Zijn Woorden. Want het is Gods Woord dat een kracht van Hem is tot de zaligheid. En als Zijn Woord kracht doet gaan mensen buigen voor God, getuigen van Zijn Woord én belijden van Christus' Naam. Eenvoudig, maar krachtig staat dit als kern beschreven in deze geschiedenis. En datzelfde lezen we ook in de brief van Paulus aan de Filippenzen, het tweede hoofdstuk: 'Daarom heeft God Hem (Christus) ook uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders.'

Laten we daarom hier biddend naar uitzien in al het evangelisatiewerk en de ontmoeting met mensen. Dat we ook uit hun mond deze rijke belijdenis zullen horen. God is nog steeds Dezelfde. In Sichar was er ook geen verwachting. Mensen zaten vast in hun eigen gedachten, religie en traditie. Maar het hield Jezus niet tegen, omdat Hij alle macht heeft in hemel en op aarde én het was de wil van Zijn Vader dat de oogst in Sichar zou worden binnengehaald. En daarom gebeurde het ook! En zo hoeft het ook ons niet tegen te houden, omdat Christus nog steeds machtig is om mensen zalig te maken. Opdat Zijn Naam verhoogd zal worden!

En ja, juist dit doel, geeft blijdschap en vrede in het hart. In tegenstelling tot wat ook kan... Het is eerlijk om daar ook over te schrijven. De keerzijde is iets wat misschien juist ook wel in het evangelisatiewerk (bewust of onbewust) een groot gevaar is: dat we onszelf op de voorgrond zetten, dat we onszelf bedoelen en dat mensen van ons getuigen. Ons vlees zoekt namelijk altijd de eer van zichzelf. David, de man naar Gods hart, begon ook te tellen aan het eind van zijn leven! Maar als daar sprake van is verdwijnt de vrede en verschijnt de dood. De geschiedenis van David is hierin voor ons tot waarschuwing, maar ook tot troost. Want bij God is vergeving, ook voor zelfbedoeling in het evangelisatiewerk. En als dat ervaren wordt blijft er dubbele verwondering over! Het brengt weer naast de ander, waardoor je samen omhoog mag wijzen en getuigen van Christus' nederigheid, waardoor zondaren zalig worden.

En dan blijft tot slot de lofzang over:

'Heere, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan!'

UIT DE PRAKTIJK

Met een groepje mensen doe ik op woensdagmiddag Bijbelstudie. Hun achtergronden zijn verschillend. De één kent de Bijbel nauwelijks, een ander is gedoopt in de katholieke kerk en een derde gelooft wel in 'iets'... De geschiedenis van Mirjam en Mozes is aan de beurt. Vers voor vers lezen we het Bijbelgedeelte. Het gaat over Mirjam die jaloers is op Mozes. Waarom spreekt de Heere alleen rechtstreeks tot hem? En de vrouw met wie Mozes getrouwd is, daar heeft ze zo ook haar bedenkingen bij. Ik kijk de groep aan en vraag: 'Wat vinden jullie van deze opmerkingen van Mirjam?'

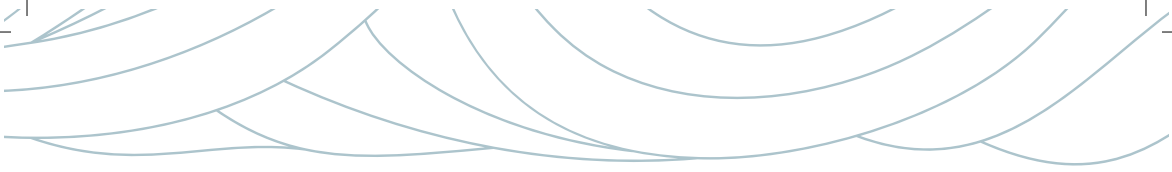
Eén bezoeker reageert direct: 'ik vind dat Mirjam gewoon haar mening mag geven, daar is niets mis mee.' De andere bezoekers knikken instemmend.

Ik zeg niet veel, dan alleen: 'Laten we verder lezen en luisteren wat de Heere ervan vindt.' We vervolgen het lezen en komen bij de tekst waarin de Heere zegt dat 'de mening van Mirjam' is als spugen in Zijn aangezicht.

Dezelfde vrouw kijkt verschikt op en herhaalt meerdere keren: 'Staat dit echt in de Bijbel? Meer kan ik niet zeggen, maar...' In de Hoeksteen is het stil geworden. De vrouw is zichtbaar aangedaan. De woorden van God doen wat in het leven met mensen. En dan verdwijnen onze woorden (en meningen) naar de achtergrond.

GESPREKSVRAGEN

1. Met welk doel evangeliseren wij?
2. Ken je voorbeelden waarin God mensen als middel gebruikt heeft tot verheerlijking van Zijn Naam?

AANTEKENINGEN

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

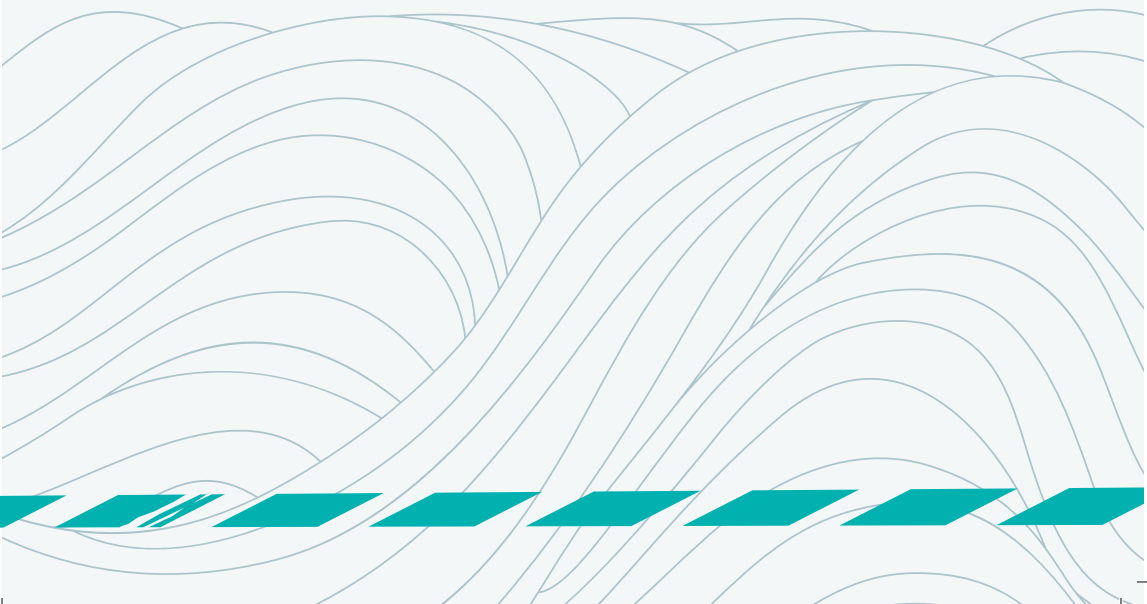
.....

COLOFON:

Copyright ©2022 behoort toe aan
het Deputaatschap voor de Evangelisatie
van de Ger. Gemeenten

ONTWERP EN REALISATIE:

PromoVisique, www.promovisique.nl

EVANGELISATIE GEREFORMEERDE GEMEENTEN